

Bilag 9.

Bygge-Societetet for Danmark.

Hovedbestyrelsen.

København, den 20. Marts 1941.

Til Folketingsudvalget vedrørende Forslag til midlertidig Lov om Støtte til Byggeri.

Bygge-Societetet tillader sig herved at foretage en Henvendelse til det ærede Udvalg angaaende midlertidig Lov om Støtte til Byggeri.

Det sociale Byggeris Formaal.

Fra Societetets Stiftelse har vi Aar efter Aar fremhævet over for Regering og Rigsdag og Offentligheden Nødvendigheden af, at det sociale Boligbyggeris Institutioner skulde opfylde virkelig sociale Krav og ikke søge deres Maal i sig selv. Til de virkelig sociale Krav hørte efter vor Anskuelse, at Byggeriet skulde foregaa for Kredse af Befolkningen, som har den sociale Støtte nødvendig. Endvidere at et Byggeri af social Natur ikke burde virke som en ubillig Konkurrence over for det private Boligbyggeri, der igennem Aarene har besørget ca. 80 pCt. af Befolkningens Boligbehov, og som man ogsaa i den nuværende Situation appellerer til i Beskæftigelses-henseende.

Hvad det sociale Byggeris Formaal og Indhold angaar, har der gennem Aarene været ført en livlig Diskussion om, hvorvidt den Del af Befolkningen, som har de ringeste Boligvilkaar, gennem den sociale Boliglovgivning skal løftes op til bedre Boligforhold, eller om man skal udføre det støttede sociale Boligbyggeri væsentligt for bedrelønnede Arbejdere, Funktionærer, Mellemstanden og til Dels den saakaldte Overklasse. Det sidste Standpunkt har været fastholdt med en overmaade stor Haardnakkethed for Hovedparten af det sociale Byggeris Udøvere og fra visse af de Kredse, som dette har støttet sig til, idet man har henvist til, at den ringere stillede Del af Befolkningen kunde haabe paa Oprykning i de Boliger, som den bedrestillede Del forlader for at indflytte i de med moderne Bekvemmeligheder forsynede Nybygninger.

Denne Teori kunde maaske under normale Forhold, navnlig under en normal Prisudvikling og med et storstilet socialt Boligbyggeri, hvilket sidste imidlertid ikke paa noget Tidspunkt er indtruffet, have haft nogen Mulighed for Gennemførelse i Praksis. Man tør imidlertid næppe nu fra ansvarligt Hold vove den Paastand, at de fornævnte Oprykningsmuligheder skulde foreligge under det i Omfang relativt ringe sociale Boligbyggeri, som har fundet Sted i de sidste 10 Aar, og med den Pristigning i Lejen for Nybyggeriet paa 20 pCt., som er indtraadt fra 1935 til 1939, og som har gjort det endnu vanskeligere for de fattige at rykke op, ikke mindst nu efter de under Krigen indtraadte ekstraordinære Forhold. Societetet har gennem adskillige Aar peget paa den Kendsgerning, at ca. 100 000 af Københavns Kommunes Indbyggere bor i Slum og Halvslum, og at 23,8 pCt. af Københavns Kommunes samlede Antal Børn bor i de overbefolkede Lejligheder. Saadanne Tal, som formentlig ogsaa forholdsvis antager noget mindre Omfang for Provinsens Vedkommende, men dog ogsaa her repræsenterer et paatrængende Problem, viser, at „Familier med Børn stadig har særdeles vanskeligt ved at finde en tilfredsstillende Løsning af Boligspørgsmaalet“, saaledes som det ogsaa hedder i Betænkningen fra Indenrigsministeriets Byggeudvalg af 1940.